

Τι ουσιαστικά προβλέπει η πρόταση Αναθεώρησης του Συντάγματος;

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Για το ζήτημα της Συνταγματικής αναθεώρησης τοποθετήθηκε με κείμενο του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ. Ακολουθεί αναλυτικά το κείμενο:

Ἡ πρότασι ἀναθεώρησης τοῦ Συντάγματος, πού κατετέθη ἀπό τό κυβερνόν κόμμα τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, ἀναφέρεται καί σέ διατάξεις πού ἀφοροῦν στίς σχέσεις Ἐκκλησίας-Πολιτείας, στήν ἐπιβολή τοῦ Πολιτικοῦ ὄρκου, στήν ἐξοβελισμό τῶν ἐννοιῶν τῆς οἰκογενείας καί τοῦ Ἔθνους καί στήν συνταγματική περιωπή τοῦ ἀνυπάρκτου κατὰ φύσιν ἐτέρου γενετησίου προσανατολισμοῦ, ὡς κατοχύρωσι τοῦ «δικαιωτισμοῦ».

Εἰδικώτερον διά τήν ἀναθεώρησι τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος στό περίγραμμα τῆς ἀναθεωρητικῆς λογικῆς του καταλέγεται ἡ τυπολογία τῶν σχέσεων Πολιτείας-Ἐκκλησίας. Δέν ἐπιλέγεται μέν ἡ ἀπ' εὐθείας κατάργησι τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Συντάγματος, πού θά ἐπέφερε τεκτονικόν σεισμόν, μέ τήν κατάργησι τῆς συνταγματικῆς προστασίας τῶν Καταστατικῶν κειμένων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά ἡ εἰσαγωγή στό ἀρθρον 3 τοῦ Συντάγματος τῆς ἀορίστου ρήτρας διά τήν «κρατική θρησκευτική οὐδετερότητα»,

μέ τον όρο «ή Έλληνική Πολιτεία είναι θρησκευτικά ουδέτερη», και την έρμηνευτική δήλωσι περί επικρατούσης θρησκείας, πού όμως ύπονοείται, ή κατοχύρωσίς της υπέρ όλων τών γνωστών θρησκειών της χώρας, ήδη στο άρθρο 13 του Συντάγματος διά την θρησκευτικήν έλευθερία. Τό ισχύον άρθρο 3 ρυθμίζει τίς σχέσεις της Έλληνικής Πολιτείας μέ τό Οίкуμενικόν Πατριαρχείον, ώς διεθνές Νομικόν Πρόσωπον και δηλώνει τόν σεβασμόν της Έλληνικής Δημοκρατίας πρός τή διαμορφωμένην κατά τό κανονικόν δίκαιον σχέσι του Οίкуμενικού Πατριαρχείου μέ την Έκκλησίαν της Ελλάδος (δογματική ένότητα, καθεστώς Νέων Χωρών, Κρήτης, Δωδεκανήσου, αλλά και Αγίου Όρους σύμφωνα μέ τίς ειδικότερες προβλέψεις του άρθρου 105). Διά την ακρίβειαν, τό Σύνταγμα εισάγει δύο διαφορετικά συστήματα σχέσεων Κράτους και Έκκλησίας. Ένα σύστημα συνταγματικώς ρυθμισμένων σχέσεων (πού εξειδικεύει ό νόμος) μέ την Έκκλησίαν της Ελλάδος και ένα σύστημα όμοταξίας μέ τό Οίкуμενικόν Πατριαρχείον. Τό άρθρο 3 λειτουργεί προστατευτικά διά τό Οίкуμενικόν Πατριαρχείον και την διεθνή νομικήν και κανονικήν του θέσι, συμπεριλαμβανομένων τών ιδιαίτερων Έκκλησιαστικών καθεστώτων, στην Ελλάδα πού τό άφορούν εύθέως. Τό ισχύον Σύνταγμα είναι συνεπώς θρησκευτικώς φιλελεύθερον. Είναι πλέον προστατευτικόν διά την θρησκευτικήν έλευθερίαν και ισότητα από τή λεγόμενην θρησκευτικήν ουδετερότητα. Η ουδετερότητα δέν είναι laicite. Η laicite είναι ιστορικώς μία πολιτική θεολογία πού συγγενεύει μέ τόν Δεισμόν. Η θρησκευτική ουδετερότητα έμφανίζεται σέ κράτη στά όποια συνυπάρχουν Καθολικισμός και Προτεσταντισμός. Η θρησκεία τοποθετείται στην ιδιωτικήν σφαίραν ή μάλλον στην σφαίραν της κοινωνίας τών πολιτών. Εφόσον στην Έλληνικήν έννομον τάξι, ισχύει πλήρως τό άρθρο 13 του Συντάγματος και τό άρθρο 9 της ΕΣΔΑ, ή προσθήκη της ρήτρας της θρησκευτικής ουδετερότητος, ένσωματώνεται «μεθοδικώς» στο άρθρον 3 του Συντάγματος πού άφορά μόνο στην «Επικρατούσα» Ορθόδοξον Έκκλησίαν και όχι ως όφειλε στο άρθρον 13, πού όπως άνεφέρθη κατοχυρώνει την θρησκευτικήν έλευθερίαν ίσοτίμως όλων τών γνωστών θρησκειών (πού δέν έχουν κρύφια δόγματα και ή λατρεία τους δέν αντίκειται στην δημόσια τάξη και τά χρηστά ήθη) και διαρρυθμίζει συνολικώς τό θρησκευτικόν φαινόμενον και έπομένως περιλαμβάνει στο κανονιστικόν του πεδión όλες τίς γνωστές θρησκείες, διά νά έπιτευχθῇ, διότι αυτός είναι ό σκοπός της συγκεκριμένης προτάσεως άναθεωρήσεως, ή παγία θέσις της Άριστεράς ότι ή διάταξι του άρθρου 3 έχει μόνο διαπιστωτικόν και όχι κανονιστικόν περιεχόμενον, μέ ότι αυτό δικαιοπολιτικώς συνεπάγεται (κατάργησις συμβόλων, απομείωσις θρησκευτικών έορτών, άπεκκλησιοποίησις του Έθνους). Η τυχόν ψήφισις αυτής της τρομακτικής αλλαγής, στίς σχέσεις Έκκλησίας-Πολιτείας θά άνοίξη τόν δρόμο και αυτή είναι ή μεθόδευσις της Κυβερνήσεως, στά γνωστά στρατευμένα όργανα πού άποτελοῦν καλοπληρωμένες όργανώσεις «σφραγίδα» του συστήματος, όπως του Open

Society Foundation του κ. G. Soros λ.χ., νά προσφεύγουν στό δικαστικό σύστημα καί νά γκρεμίζουν τό ένα μετά τό άλλο τά σύμβολα καί τά προτάγματα τῆς Ἑλληνορθοδοξίας, ὥστε τελικά νά καταργηθῇ μέ δικαστικές ἀποφάσεις, ἐν τοῖς πράγμασι, τό ἄρθρο 3 καί νά μετατραπῇ σέ ἀπλή διαπιστωτική δήλωσι. Ἄλλωστε αὐτός, εἶναι ὁ «μύχιος» πόθος τῆς Ἀριστερᾶς, ὅπως ἐκφράζεται ἀπό τήν διανόησι της καί τήν σχετική ἀρθρογραφία της.

Ἡ πρότασις ἀναθεωρήσεως τῶν ἁρθρῶν 13 παρ. 5, 33 παρ. 2 καί 59 παρ. 1 καί 2 διά τήν καθιέρωσι τοῦ πολιτικοῦ ὅρκου καί ἡ κατάργησις τῆς προαιρετικότητος στήν ὀρκοδοσίαν αἰρετῶν καί δημοσίων λειτουργῶν στοχεύει προδήλως στήν ἀποσύνδεσι τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν Δημόσιον βίον καί στήν ἀπομείωσι ἐνός ἐκ τῶν βασικῶν στοιχείων τῆς ἐθνικῆς ταυτότητος πού εἶναι τό «ὁμόθρησκον». Προσβάλλει ὅμως καταφώρως τήν ἔννοιαν τοῦ σεβασμοῦ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἁρθροῦ 13 τοῦ Συντάγματος, διότι ἐπιβάλλει στούς ἐνθέους αἰρετούς καί δημοσίους λειτουργούς Ἑλλήνας πολίτας, τήν διά τοῦ Συντάγματος δημοσίαν δήλωσι ὡς ὄντολογικοῦ τους θεμελίου, ὅχι τῆς πίστεώς τους στό θεῖον καί ἱερόν, ἀλλά στόν ἑαυτό τους. Ἡ ἐπιβολή αὕτη ἀποτελεῖ παραβίασι τοῦ ἁρθροῦ 13 τοῦ Συντάγματος καί τοῦ ἁρθροῦ 9 τῆς ΕΣΔΑ. Ὅπως τυγχάνει ἀπαράδεκτον νά ὑποχρεοῦται ὁ ἄθεος πού θεωρεῖ ὡς ὄντολογικόν του θεμέλιον τόν ἑαυτόν του, δηλαδή τήν τυχαίαν συνάρμοσι τῶν κυττάρων του ἐκ τῆς ὁποίας μυστηριωδῶς προκύπτουν μεταφυσικαί ἔννοιαι ὡς ἡ τιμή καί ἡ συνείδησις, νά δηλώνῃ τό θεῖον καί τό ἱερόν, οὕτω καί ὁ ἔνθεος νά ὑποχρεοῦται νά ὀρκοδοτῇ στόν ἑαυτόν του.

Ἡ πρότασις ἀναθεωρήσεως τοῦ ἁρθροῦ 21 τοῦ Συντάγματος πού εὐθέως ἀπομειώνει καί ἐξαφανίζει τήν ἔννοιαν τῆς οἰκογένειας ὡς πρωταρχικοῦ κυττάρου τοῦ Ἑθνους καί τοῦ προσδίδει μόνο «ὕλιστικόν» περιεχόμενον, ἀποσυνδέον τήν ἔννοια τῆς οἰκογενείας ὡς θεμελίου τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους ὅπως σήμερα προβλέπεται, εἶναι ἀπαράδεκτος καί προσβλητική διά τήν ἰδιοπροσωπείαν τοῦ λαοῦ μας, ἀλλά ταυτόχρονα καί δολιοτάτη διότι θέλει νά πραγματώσῃ τήν ἰδεοληψία τῆς Ἀριστερᾶς διά τό διεθνιστικόν κοσμοεἶδωλον, πού τήν ἐκφράζει καί τήν συνέχει. Ἄλλωστε, ὅλοι οἱ τῆς Κυβερνήσεως διακηρύσσουν ὅτι εἶναι Διεθνιστές καί ὅτι αἰσθάνονται ἀποστροφή γιά τόν ἐθνισμό, τοῦ ὁποίου τήν ἔννοια διαστρέφουν τεχνηέντως, ταυτίζοντάς τον, μέ τήν παθογένεια τοῦ ἐθνικισμοῦ. Ἡ causa τῆς συγκεκριμένης προτάσεως εἶναι νά παύσῃ ὁ δεσμός οἰκογενείας καί Ἑθνους, ὡς πρωταρχικοῦ κυττάρου καί θεμελίου τῆς συντήρησης καί προαγωγῆς του, ὥστε νά «ἀνοιχθῇ» τό Δημόσιο Ταμεῖο τοῦ Κράτους, στήν ἐπιδότησι καί ἐπιχορήγησι ἁλλοεθνῶν οἰκογενειῶν, πού κατά χιλιάδες ἐποικίζουν τήν χώρα, ὥστε νά ἀλλαγῇ ἡ ἐθνотική καί θρησκευτική τῆς ὁμοιογένεια, ὑλοποιώντας ἑτεροχρονισμένα, τό σχεδιασμό τοῦ Τουρκοαιγυπτίου Ἱμπραήμ Πασᾶ 200 χρόνια μετά ταῦτα, ὁ ὁποῖος ἐσχεδίαζε τήν μεταφορά τῶν

έναπομεινάντων Ἑλλήνων στήν «Ἀραπιά» καί τήν ἐγκατάστασι ἐδῶ φελλάχων, ὥστε νά «ριζώση νέα ράτσα» ὅπως ἔλεγε.

Τέλος ἡ ἀναθεώρησις, μετά συμπληρωματική πρότασι 50 Βουλευτῶν τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, πού θεσμοθετεῖ ὡς συνταγματικῶς προστατευομένη ἀξία, τόν παρά φύσι «γενετήσιον προσανατολισμόν», πού δέν μπορεῖ νά χαρακτηρισθῇ ὡς ἀνθρώπινον δικαίωμα διότι οὐδεμία σχέσι ἔχει μέ τήν ἀνθρωπίνην φυσιολογίαν καί ὄντολογίαν, καταδεικνύει τόν ἐκχυδαϊσμόν καί τόν εὐτελισμόν τῆς προτεινομένης συνταγματικῆς ἀναθεωρήσεως καί ἀποτελεῖ ἕνα πρόσθετον βῆμα στήν ἐπικράτησι τῆς νέας θρησκείας τοῦ «δικαιωματισμοῦ», βασικοῦ ἐχθροῦ τῆς δημοκρατίας, «πρός τέρψι» τοῦ νέου ἱερατείου του!!!

Κατά ταῦτα ἡ ψήφισι τῶν συγκεκριμένων διατάξεων ὁδηγεῖ ἀναπόδραστα στόν ἀποχριστιανισμόν τῆς χώρας καί ὅσοι συνεργοῦν ἢ «ποιοῦν τήν νήσσαν» εἶναι ὑπεύθυνοι καί «ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι» ἀσχέτως ἐάν τό πιστεύουν ἢ ὄχι.

Ὅταν θά ἔρθῃ ἡ ὀριακή ὥρα «μηδέν» διά τόν καθένα μας, τότε θά δοῦμε ὅλοι τήν Ἀλήθειαν! Ἀλλά τότε θά εἶναι πολύ ἀργά!

Μή λησμονοῦμε ὅτι οἱ ἀνθρώπινες ἐξουσίες εἶναι ἐφήμερες καί τρεπτές καί ὅσοι κλίνουν «εὐπειθῶς τήν κεφαλήν» ἐνώπιόν τους, πωλοῦν «ἀντί πινακίου φακῆς» τά αἰώνια «πρωτοτόκιά» τους.